కథా కౌముది

పీర్ల కోనేరు వాసుదేవ్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో బహుమతి పొందిన కథ

"సార్, గేట్ మూసేసే టైమ్ అయింది.అందరూ వెళ్ళిపోయారు" సెక్యూరిటీ గార్డ్ నెమ్మదిగానే చెప్పినా కొంచెం కరకుగానే అన్పించింది. ఉద్యోగ ధర్మం మాటల్లో కన్పిస్తుందనుకుంటా మనవాళ్లల్లో....అతని ముఖంలోకి చూడకుండానే వెనుదిరిగాను.

అక్కడేదో వదిలేసి వెళ్తున్న భావన. నాతోమాట్లాడుతున్న వారెవరో హఠాత్తుగా మాయమయినట్లు, ఇక మాట్లాడరన్న దిగమింగుకోలేని భావన.

ఒక్కసారి అక్కడ లేని కోనేటివైపు తృప్తిగా(?) చూసి రెండు చేతులూ జేబులో పెట్టుకుని వెనుదిరిగాను. బయట సిమెంట్ బెంచీపై కూర్చుని కోనేటిపై పర్చుకున్న చీకటిని చూస్తూ అనుకున్నాను 'ఎంతపెద్దగా ఉండేది.ఇప్పుడిలా వీళ్ళకి చిక్కి, చిక్కి శల్యమై, ఆఖరికి ఇలా మిగిలిందా!...'. అప్రయత్నంగా నా ఆలోచనలన్నీ వెనక్కెళ్ళాయి. పుర్తిగా వెనక్కి. నేను ఈ కోనేటికి వచ్చిన మొదటిరోజు వరకూ వెనక్కి......

* * * *

అనగనగా ఒక ఊరు. నన్ను కన్న ఊరు.

విశాఖపట్నం.

పాదవాటిచేతులు చాచి సాదరంగా ఆహ్వానించే ఎత్తైన కొండలూ, ఎప్పుడెళ్ళినా అంతే ఆప్యాయతతో పలకరించి 'జీవితమింతే' అని చెప్పే సముద్రమూ మాఊరికి కవచకుండలాలు. అవెప్పుడూ కలిసే ఉంటాయి-ఒకదాన్లో మరొకదాన్ని ఇముడ్చుకుంటూ! మిమ్మల్నీ ఇముడ్చుకుంటాయి తమలో....ఆప్యాయంగా! ఔను, ఇంతకీ ఆప్యాయత చిరునామా వెతుక్కోవాల్సిన ఇప్పటి పరిస్థితుల్లో ఈ సముద్రం మనకి మంచి రచ్చబండ.

అయినా మీరు నమ్మరుగానీ, నగరం ఓ అందమైన అమ్మాయైతే మరి ఆ అమ్మాయి నాభి ఎంత అందంగా ఉండాలండీ... అంత అందంగానూ ఉండేది ఆ కోనేరు. నిజంగానే నడి'బొడ్డు' న ఉండేది ఆ పీర్లకోనేరు.

నాన్నగారూ ప్రతీరోజూ చేసే పూజలో వాడిపోయిన పూలన్నీ ఓ పొట్లంకట్టి అందులో విసిరేయమని పంపేవారు వారానికోసారి. అలా ప్రతీఆదివారం ఆ పీర్లకోనేరుకెళ్ళి ఎవరూ చూడకుండా పూలపొట్లం విసిరేసి కొంచెంసేపు అక్కడే ఉండి ఆకోనేటి అందాలని చూస్తూ కొన్ని గంటలు గడిపేవాణ్ణి. కోనేటిచుట్టూ కంచెలా ఉన్న ఇనుపచువ్వలని పట్టుకుని ఎంతసేపు ఉండేవాణ్ణో ఇంటికొచ్చేసరికి ఇంకా నాబుగ్గలపై ఆ చువ్వల మరకలు ఉండేవట.

ఆకోనేరు బోలెడు కథలు చెప్పేది నాతో.

నన్నెవరూ ముట్టుకోకుండా చూడు నీకింకా కథలు చెప్తానానేది. అది నా వల్ల కాదని అన్లేకపోయాను.

పచ్చగా, నిండుగా ఉండి కడుపులో దాచుకున్నదంతా 'ఎవ్వరికీ చెప్పనులే' అన్నట్లుండేది. నిద్రలో ఉలిక్కిపడ్డట్టు అప్పుడప్పుడు చిన్నగా మొదలై పెద్దవైతూ ఉండే వలయాలు నన్ను అక్కడికి లాక్కెళ్ళే వి.

ఎవరో నాతో మాట్లాడాలని అనుకుంటున్నట్టూ, దేనికోసమో గింజుకుంటున్నట్టూ..అస్పష్టంగానే అయినా నాకోసమే వాళ్ళెవరో ఎదురుచూస్తున్నట్టుగా అనిపించేది. రానురానూ ఆకోనేరు నాకు చాలా అపురూపమయింది.

ఆదివారం ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదురుచూసేవాణ్ణి.

"ఎవరు బాబూ నువ్వు, ఏంచేస్తున్నావిక్కడ?" అని గద్దించే సెక్యూరిటీ గార్డ్ రాజు స్నేహితుడయ్యాడు కాలక్రమేణా. వాడిన పూవులపొట్లం విసరడంలో చేయూతనిచ్చేవాడు.

ఇంకొన్నాళ్ళకు ఇంకా దగ్గరయ్యాం . వయసులో నాకంటె పెద్దవాడు కావటంతో నన్ను చాలా అబ్జర్వ్ చేసేవాడు. నిజానికి అక్కడ పూలు కలపటం నిషిద్ధమైనా నాకోసం రూల్స్‌ని పక్కనపెట్టి మరీ నాకు దగ్గరయ్యాడు.

మనిషి ధృఢంగా ఉద్యోగానికి తగ్గట్టుగా, గతానికీ వర్తమానానికీ మధ్య అవస్థాంతరంలా ఉంటాడు. పావుగంటకోసారి ఆరిపోయిన బీడీని వెలిగించునప్పుడు ఆమంటలో మాత్రమే అతని ముఖంలో భావాలు చదవగలుగుతాం.

"ఏటిబాబూ, ఇక్కడేదో పోగొట్టుకున్నవాడిలా ఆ కోనేటివైపే సూత్తుంటావు వచ్చినప్పుడల్లా" అన్నాడొకసారి.

"రాజూ! దీన్ని కోనేరు అనే ఎందుకంటారు? చెరువనో, కొలననో అనొచ్చుగా" అని అడిగాను.

"ఏమో నాకవన్ని తెల్దు బాబూ..నేనంత సదువుకోలేదు. కానీ దీనికింద ఏడు బావులున్నాయని మాత్రం సెప్పుకుంటారు.ఇంకా సాలా కతలు కూడ సెప్పుకుంటారు బాబూ" అన్నాడు. నా ఆసక్తిని గమనించి నాకేదో చెప్పాలనె ఉత్సుకత కన్పడింది రాజు మొహంలో.

"ఏంటా కథలు? చెప్పు చెప్పు నీకేం తెల్సో అవన్నీచెప్పు" ఆ కోనేరు మాములుకోనేరు కాదని ఏదో ప్రత్యేకత ఉందని నాకెందుకో గట్టి నమ్మకం.

"ఎప్పుడో సాన్నాళ్ళకిందట రాజులు, రాణులు ఉండేవారు కదా, ఇక్కడ కూడా రాజులు పాలించేవోరట బాబూ. ఎక్కడో ఆళ్ల కోట ఉండేది. అందుకనీసి ఇక్కడో ఇల్లు కట్టుకున్నారంట వచ్చినప్పుడు ఇస్రాంతి తీసుకోడానికన్నట్టు. దాన్నేదో అంటారట కదా--" ఆగాడు

"ఆ..గెస్ట్ హౌస్ అంటారు"

"ఆ అదె.అందులో ఉండేవారంట. అద్గదిగో ఈడకవుపడతాది. ఆ తెల్ల బంగ్లానే. అక్కడ ఓ రోజు ఏదో జరిగిందట బాబూ..." రాజు మొహంలో తటపటాయింపు స్పష్టంగ కన్పడుతోంది.

"ఏం జరిగింది రాజూ. చెప్పులే ఫర్వాలేదు. నేనెవరికీ చెప్పను. అయినా ఎప్పుడో వందేళ్ళకిందట జరిగుండాల కదా. ఇప్పుడేమవుద్ది మనం మాట్లాడుకుంటే?" నా ఆసక్తి అతన్ని ఇంకా ప్రోత్సహించింది.

"ఆ బంగ్లాలో ఒక్కరోజే ఇద్దర్ని సంపేసారంట. అదే జంట హత్యలంటారు కదా. సంపేసాక ఏం సెయ్యాలో తెలీక శవాల్ని ఇక్కడకు తీసుకొచ్చారంటా ఇంట్లొ నమ్మకంగా ఉన్న పనోళ్ళూ. అప్పుడిది ఆళ్ళకి పెరదులాంటిది. ఇక్కడెవ్వరూ ఇల్లుకట్టుకుని ఉండేటోళ్ళు కారు. ఇక్కడేవీ ఉండేవీకావు, కానీ సుట్టుపక్కల ఉండేటోళ్ళు.. ఆళ్ళు ఇక్కడేదో తవ్వటం సూసిన సుట్టుపక్కోళ్ళు గొడవసేత్తే 'ఏం లేదులె ఎళ్ళిపోండి ఇక్కడ నూతులు తవ్వుతున్నాం' అని సెప్పిపంపేశారంట. ఆళ్ళేళ్ళిపోయాక ఈ శవాల్ని ఇక్కడె కప్పేసెల్లిపోయారంట బాబూ.."

"మరి ఈ కోనేరెలా వచ్చింది?" వెంటనే అడిగాను.

"మరి ఊరిపెజలకోసం ఏదో తవ్వుతున్నారని సెప్పారుకదా బాబూ మరి ఏదొ ఒకటి సెయ్యాలకదా? అందుకని ఏడు నూతులు తవ్వేసినారంట. ఆనీళ్ళే ఈ కోనేరు." ఆగాడు రాజు ఇక చెప్పడానికేమీ లేదన్నట్లు.

"మరి ఆ శవాలు? అవి ఎవరివి అయిఉంటాయి?" నాకు చాలా ఉత్సాహంగా ఉంది.

"ఆట్నే ఇక్కడె కప్పేసేరాంట. ఈ నూతుల మధ్యలో ఎక్కడో. నాకూ సరిగ్గా తెల్దు. మరి ఆ శవాలెవరివో తెల్దుకానీ ఒకరు ఆడ మరొకరు మగ అని సెప్పుకుంటారు. మరి ఆ గొడవేటో వొవ్వరికీ తెల్దు. సాన్నాళ్ళయింది. ఆళ్ళోళ్ళందరూ పోయారు. ఇప్పుడూ కోటలూ లేవు రాజులూ నేరు కదా" రాజు దగ్గర ఇంకంతకన్నా ఇన్ఫర్మేషన్ లేదు.

కానీ అది చాలు నాకు చాలా సమాధానాలు దొరికినట్లె.

* * * *

కొన్ని గుబులుమేఘాలేవో ఆ కోనేటి అలలపైనుండి దుమికొచ్చి మరీ నన్ను ముంచేసినట్టు అనిపించేది. ఆ అనుభవాన్ని నేనొక్కణ్ణే అనుభూతించాలన్న భావన రానురానూ ఎక్కువై ఒక్కణ్ణే కోనేటి అంచున నిలబడి ఆస్వాదించాలన్న తపన పెరిగి సాహిల్ ని కూడా తీసుకెళ్లటం మానేసాను....

ప్రాణస్నేహితుని చెయ్యి భుజాలపైనుంచి జారిపోయింది.

సాహిల్.

వాడు నానీడ.

ఉండటానికి పక్కిల్లే అయినా నాతోనే ఉండెవాడు. రాత్రీ, పగలూ... స్నేహితుడు అని మాత్రమే అనిచెప్పి ఊరుకుంటే తక్కువే. మేం పంచుకోనిదంటూ ఏమీలెదు.. ఆ కోనేరుకి కూడా ఇద్దరం కల్సే వెళ్ళేవాళ్లం.

పువ్వుల్ని విసిరిన ప్రతిసారి అడిగేవాడు "పువ్వులని ఇక్కడే ఎందుకు కలపాలి? అవి ఎక్కడికి వెళ్తాయి?" అని

"దేవుడి దగ్గరకెళ్తాయంట, మా నాన్న చెప్పాడు" అనేవాణ్ణి అమాయకంగా.

వాడికి దేవుడికంటే నాపైనే నమ్మకం.

"అంటే ఇక్కడ ఏం కలిపినా దేవుడిదగ్గరకే వెళ్తాయా?" అన్నాడు

"అవుననుకుంటా.అయినా మీకు తెలియాలి కదా? పీర్లపండగ మీదేకదా.. మీ మతంలో ఉన్నదేకదా?"

"ఏమో అది ఇస్లాం పండగే అయినా మా కులంలొ లేదు.వేరే వాళ్ళు చేస్తారది.మేం చెయ్యం" అన్నాడు సాహిల్.

"మరి ఆరోజు ఈ కోనేరులో ఏం కలుపుతారోకూడా తెలీదా?" అన్నాను

తెలీదన్నాడు.

వాడికి నేనూ, నాకు వాడు.ఇంకెవ్వరూ మా మధ్యలోకి రాలేకపోయారు. వాడి మనసుకి ఎవ్వరూ దగ్గరకాలేకపోయారు. మాకు మతగొడవల్లేవు. పండగ తేడాలసలే ఉండేవికావు. దీపావళికి వాడే ఎక్కువకాల్చేవాడు--వీధిలోని అమ్మాయిలందరూ చూస్తుండగా.....వాడి రంజాన్‌కి నేను కుర్తా పైజామా వేసుకుని సంబరపడేవాణ్ణి. ఇద్దరం కలిసే డబుల్‌కామీటా పంచేవాళ్ళం మొహల్లాలోని మిగతా ఇళ్ళ కెళ్ళి .

అయినా, ఆదివారప్పూట కోనేరుకి తీసుకెళ్లటం మానేసినా నామనసు తెల్సినవాడిగా ఊరుకున్నాడు తప్ప ఏనాడూ దానిగురించి మళ్ళీ అడగలేదు.

ఆ తర్వాత కాలధర్మానికి బానిసలుగా ఇద్దరం విడిపోయాం. నేను మరోదేశానికి ఉద్యోగానికెళ్ళిపోయాను.వాడు మాత్రం అక్కడే బతుకుతెరువు చూసుకున్నాడు.

ప్రతీ ఏడాది శలవులకి ఇద్దరం కలవడం, కష్టసుఖాలు పంచుకోవడం మామూలె.

మతాతీత ఆత్మబంధుత్వం మరి.

మళ్ళీ కాలధర్మం నన్ను తన ఎటెన్షన్‌లోకి లాక్కుంది. సాహిల్ నుంచి ఫోన్.

అమ్మ పోయిందని.

మేఘాలపై వచ్చివాలాను. వాడికంటె నేనే ఎక్కువబాధపడతానని తెల్సు. అసలు నేను వస్తానో రానో అన్న సందేహంకూడా లేదు వాడికి.

మూడోరోజు నాదగ్గరికొచ్చాడు. కొన్ని వస్తువులని మూటకట్టి మరీ తెచ్చాడు. నా చేయి గట్టిగా పట్టుకుని

"మీ కోనేరుకెళ్దామా" అన్నడు.

ఆశ్చర్యంగా చూసాను, నా చూపులకి వాడికర్థం తెలిసినట్లుగా మరెవరికీ తెలీదు. ఆఖరికి నా సహచరిక్కూడా.

"వెళ్దాం" అన్నాను.

"ఇవి అమ్మవి. మాకు అస్థికలుండవు. మేం దేహాన్ని తగులబెట్టం, నీకు తెల్సుకదా?" అన్నాడు దైన్యంగా.

వాడుమాటల్లో చెప్పినదానికంటే చెప్పనవే ఎక్కువ.

నేను అప్రయత్నంగా ఆ చిన్నమూట విప్పిచూశాను.

అమ్మ వాడిన కళ్ళజోడూ, పెట్టుడుపళ్ళూ !

ఇద్దరం మౌనంగా కోనేరుకెళ్ళాం...వెళ్ళే వరకూ ఏం మాట్లాడుకోలేదు. కోనేరు గేట్ దగ్గరకెళ్ళాక నోటమాటరాలేదు నాకు.

కోనేరు సగానికిపైగా కప్పబడింది. కోనేరుని కొనేశారు. దానిపై ఏవేవోకట్టడాలు.

"ఏంట్రా ఇది?" అన్నాను.

"నేనూ చూళ్ళేదు. నీతో అపుడెపుడో రావటమే. మళ్ళీ ఇటువైపు రాలేదు." అన్నాడు..వాడు ఏ ఉద్దేశ్యంతో అన్నా వాడిమాటల్లో ఏదో ధ్వనించింది..ముఖ్యంగా "నీతో అప్పుడెప్పుడో" అన్న మాట నాలో బాగానే దిగింది.

"పోన్లె సగం ఉందిగా కనీసం"అనుకుంటూ మేం వచ్చినపని పూర్తిచేశాం.

కార్లో కూర్చుంటూ అడిగాను

"మీ పీర్లకోనేరే కదరా, మీవాళ్లచేత చెప్పించొచ్చుగా ఈ కలపడాలూ అవీ అఫిషియల్ గానే చేసుకోవచ్చుగా?"

"ఆ పేరేకాదు ఈ కోనేరుని మేమూ మావాళ్ళు మర్చిపోయి కొన్ని శతాబ్దాలయిందనుకుంటా" అన్నాడు కళ్ళలో కన్నీటి జీరతో.

* * * *

మళ్ళీ కొన్నాళ్ళు మేం కల్సుకోలేకపోయాం.

క్యాలండర్లో కొన్నిఏళ్ళు చిరిగిపోయాక పెద్దరికం తెచ్చిపెట్టుకున్నాం...ఒక్కొక్కరి మరణానికి ముందు షాక్, ఆ తర్వాత అలవాటుపడ్డం, ఇలా..జీవితం తన కథల స్క్రీన్ ప్లే తనే రాసుకుంటూ పోతోంది.

ఈ సారి కాలగ్రహణం మూడేళ్ళు. ఎవరితోనీ ఏరకమైన కాంటాక్ట్స్ లేవు. ప్రయారిటీస్ మారుతుంటాయి జీవితాల్లో. కొందరి ప్రమేయం బాగా తగ్గితే మరికొందరు అనూహ్యంగా జీవితంలోకి చొచ్చుకొస్తారు.

అప్పట్లో సెల్ ఫోన్ లేని జీవితం ఎలా ఉండేదో ఇప్పటివారికి ఎంతచెప్పినా ఎలా చెప్పినా అర్ధంకాదు. మన వాళ్లతో మాట్లాడాలంటే ట్రంక్ కాల్స్ మాత్రమే. మన సహనానికి ఓ పెద్ద పరీక్ష అవి. అందుకని కేవలం ఎమర్జన్సీ అవసరాలకిమాత్రమే అవి వాడేవారు.

ఇండియాకి రావటానికి అన్ని కారణాల్లోకి ముఖ్య కారణం సాహిల్ ని కలవటం. నా ప్రయారిటీస్ లో వాడెప్పుడూ ప్రధమమె.

ఇండియాకి బయల్దేరేముందే వాడికివ్వాల్సినవన్ని ఓ అందమైన బ్యాగ్ లో అమర్చి మరీ తిసుకొచ్చాను.

ఇంట్లోకి వచ్చీ రాగానే వాడికోసం పరుగులు. వాడు ఆ పీర్లకోనేరుపైన కడుతున్న ఓ షాపింగ్ మాల్ లో పనిచేస్తున్నాడని ఎప్పుడో మా ఇంట్లో వాళ్ళు ఓ ఉత్తరంలో రాసిన గుర్తు.

క్రిందటిసారి వాడితోమాట్లాడినప్పుడూ కూడ వాడు ఇదే విషయం చెప్పాడు. ఓ పెద్ద మాల్ కడుతున్నారని అది త్వరలోనె పూర్తవుతుందనీ అది పూర్తయితే ఇక ఆ కోనేరు పూర్తిగా కప్పబడుతుందనీ....సాహిల్ కెందుకో ఆకోనేరుని మూసేయాలనే కోరుకునేవాడు. చిన్నప్పుడూ ఆ కోనేటి పాటలకొసం వాడిని కొంచెం దూరం చేసాననే కోపం కాబోలు.

వాడిముఖంలో ఆనందంకంటే కోనేరు ఎక్కువకాదు. ఆ ఆనందంలోనే అక్కడికెళ్లాను. ఏ రాస్తా మర్చిపోయినా పీర్లకోనేరుకి వెళ్ళే రాస్తా మర్చిపోలేను.

అక్కడి పరిస్థితులు అనుకున్నట్లుగానే పూర్తిగా మారిపోయాయి. కానీ సాహిల్ గురించి కనుక్కోవటం నేననుకున్నదానికంటె కష్టమైంది....

చాలా మందిని చాలా ఎంక్వైరీలు చేసాక బిల్డింగ్ సెక్యూరిటీ గార్డ్ కే అన్ని తెలిసుండాలి కాబట్టి అతనే అడగమన్నారు. గార్డ్ రాజు ఇంకా ఉద్యోగంలో ఉంటాడనుకోలేదు..అసలతను బతికే ఉన్నాడో లేదో కూడా తెలీదు.

"ఆయనా, పొడుగ్గా, ఎర్రగా ఉంటాడూ, సాయిబుల కుర్రాడు కదూ ఆ బాబు?" అన్నాడు చాలా కష్టపడి వివరాలు తీసుకున్నాక. ఇంకా చాలా వివరాలు అడిగాడు. ఆఖరికి నాపర్స్ లో ఉన్న ఓఫోటో చూపించాను.

"ఆ..ఈయనేలే"అన్నాడు.

“ఈయనే. ఎక్కడున్నాడు" అన్నాను ఆదుర్దాగా

"ఇంకెక్కడున్నాడు, ఇది కడుతున్నప్పుడే మూడో అంతస్థునుంచి పడిపోయాడు. అయినా ఆ సామి మీకేమవుతాడు?"

"ఆత్మబంధువు" అని చెప్పబోయి వాడికెందుకులే అని "మా దూరపు బంధువు, మరి అతని బాడీ?" అన్నాను.

"కిందపడ్డప్పుడే బాడీ నుజ్జయింది, కానీ ప్రాణం కొట్టుకుంటూ ఉండింది. ఒక్కటే అడిగాడు. అతన్ని ఇక్కడే ఈ కోనేరులో కప్పేయమని"

"మరేం చేశారు?"

"ఎవర్రాలె. రెండురోజులు చూసినం.ఈడనే పాతేసినం" అని కోనేరులో ఓ మూల చూపించాడు.

"సాహిల్" అన్న నా అరుపు నా గొంతులోనే ఉండిపోయింది. ఓ భారమైన, బలమైన బాధేదో గుండెని చుట్టేసినట్లైంది.

కొన్ని జ్ఞాపకాలకి మరణాలుండవు..కొన్ని మరణాలకి మరుపూ ఉండదు.

ఇప్పుడక్కడ కోనేరు ఆనవాలు కూడా లేదు. షాపింగ్ మాల్ కొచ్చేవారికోసమని ఓ పార్క్, అందులో బోలెడన్ని పూలమొక్కలు. అక్కడ సాహిల్ సమాధిపై ఉన్న మొక్కేదో తెలిసే అవకాశం ఎంతమాత్రమూ లేదు.

సాహిల్ తన చేతిని నా భుజాలపైనుంచి గుండెలమీదుగా కిందకు జార్చేశాడు.

కొన్ని జ్ఞాపకాలకి మరణం ఉండదు. కొన్ని మరణాలకి మరుపుండదు.

డాక్టర్ ఫాస్టస్ గుర్తొచ్చాడు. డామ్నేషన్ గురించి కొంచెం తెలిసొస్తోంది.

ఇక నేను నానీడ లేకుండానే ఉండాలి**......**

ఇక ఆ పీర్లకోనేరులో ఏం కలుపుతారని ఎవర్నీ అడగనవసరం లేదు.....

****

Click here to share your comments on this story